

Til § 6.

Reglerne i denne paragraf følger i det væsentlige de gældende bestemmelser om ansættelse af fradrag i grundværdien for forbedringer, men indeholder dog den ændring, at der fremtidig ikke skal tages hensyn til, om bekostningen er vederlagt gennem forøget udbytte, ligesom der finder en forlængelse af fradragsperioden sted af hensyn til den forøgede byrde, der fremtidig knytter sig til grundværdien. Man har endvidere fundet det hensigtsmæssigt, at fradraget efter en vis tids forløb fastlægges som endeligt, idet det sædvanligt, efter at en længere tidsperiode er forløbet, vil være vanskeligt eller endog udelukket at få de fornødne oplysninger om bekostningens størrelse samt at bedømme forbedringens betydning i forhold til tilstanden før dens gennemførelse. Fradragsbeløbet foreslås fastlagt som endeligt ved den anden almindelige vurdering efter grundforbedrings forretning. Man har endvidere anset det for rimeligt, at fradraget for grundforbedringsforanstaltninger, der ikke er udført af den enkelte private ejer, men er pålagt og bekostningen pålignet af en offentlig myndighed, fastsættes til det pålignede beløb, uanset om foranstaltningerne ikke har virket værdiforøgende for hele bekostningen. Det samme gælder, hvor en grundforbedring er gennemført af grundejere i forening indenfor et bestemt afgrænset område, når foranstaltningen, bekostningen og dens fordeling er godkendt af finansministeren eller en af denne godkendt myndighed, f. eks. en kommune.

Bestemmelsen i stk. 2 må ses i sammenhæng med § 11, stk. 4.

De i stk. 2 og 3 foreslåede regler vil medføre, at de før lovens ikrafttræden ansatte fradrag for nye grundforbedringer kommer til at løbe henimod 40 år efter deres første ansættelse.

For grundforbedringsfradrag fastsat før lovens ikrafttræden medfører bestemmelsen en forlængelse af fradragsperioden på 35 år fra lovens ikrafttræden uanset tidspunktet for forbedringens foretagelse.

Når der i §§ 11 og 14 er givet ejeren ret til nedsættelsesbeløb og aflønningssum for $\frac{3}{4}$ af grundværdien — eventuelt grundværdien efter fradrag for forbedringer — må det være en naturlig forudsætning, at der ikke senere kan kræves fradrag for grundforbedringer, der er udført før den vurdering, der danner grundlag for beregningen af nedsættelsesbeløbet.

I de meget hyppige tilfælde, hvor større grundforbedringsarbejder gennemføres efter kendelse af landvæsensretter og lignende institutioner eller ved formidling af kommuner, finder man det rimeligt, at fradraget fastsættes til den pålignede bekostnings

beløb, selvom værdiforøgelsen måtte være mindre. Da fradraget på forhånd er fikseret, har man fastsat løbetiden til 40 år, hvilket nogenlunde vil svare til den almindelige grænse for fradragets løbetid. En tilsvarende ordning er som foran nævnt foreslået, hvor mere omfattende grundforbedringsarbejder gennemføres af grundejere i forening, hvorved der forudsættes en på forhånd fastsat fordeling mellem de enkelte ejendomsbesiddere, samt at foranstaltningen, bekostningen og dens fordeling godkendes af det offentlige.

Den i stk. 4 omhandlede fordeling vil normalt af parterne blive taget i betragtning ved fastsættelsen af vilkårene for salget og ville eventuelt kunne skaffes oplyst før handelen ved vurdering i henhold til bestemmelsen i § 5, for så vidt fordeling (af pålignede beløb) ikke sker ved udstykningen.

Til § 7.

Det forudsættes, at en ejer forrenter og normalt opretholder den grundværdi, der svarer til en økonomisk god anvendelse af jorden. I de særlige tilfælde, hvor den økonomisk gode anvendelse omfatter bortsalg eller anden erhvervsmæssig udvinding af materialer i jorden, der medfører nedgang i grundværdien, eventuelt endog at dyrkningsværdien eller værdier til bebyggelse helt eller delvis forsvinder, må det være naturligt, at den hertil svarende nedgang i grundværdien dækkes ved en særlig afgift af udvindingen. En ejendomsbesidder, der nu afhænder en sådan udnyttelsesret, vil sædvanligt betinge sig enten en købesum en gang for alle svarende til værdien eller en årlig udvindingsafgift, der dækker forrentningen af værdien og ved udvinding giver dækning for værdiforringelsen.

I overensstemmelse hermed fastsættes det, at ejeren skal svare jordrente af grundværdien, men hvis han erhvervsmæssigt udnytter den eller de forekomster, der findes i jorden — hvad jordrenteafgiften vil give en tilskyndelse til — skal der tillige svares en særlig udvindingsafgift svarende til værdien af de bortsolgte materialer med fradrag af vederlag for udvindingen.

Som typiske tilfælde, der vil omfattes af denne afgift, kan nævnes udgravning af kalk-, sten- og gruslejer, tørvemoser og brunkulslejer. Afgiften vil endvidere kunne bringes i anvendelse, hvor varig forringelse af en ejendoms jord finder sted f. eks. ved bortgravning af fyld eller af muldlaget.

Der forudsættes et væsentligt indgreb i ejendommens tilstand, idet der alene pålægges afgift, hvor en egentlig erhvervsmæssig udnyttelse finder sted, ligesom udvinding til brug i den pågældende ejendoms husholdning og landbrugets sædvanlige